

**PUHE ROGOZHKO-SIMONOVSKIN
KAUPUNGINOSSA PIDETYSSÄ TYÖLÄISTEN
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN SUURKONFERENSSISSA
TOUKOKUUN 13 pnä 1920**

LEHTISELOSTUS

Neuvostotasavallan elämässä on koittanut jälleen vaikea hetki. Koltshakista ja Denikinistä selviytyttyään Venäjän proletariaatti aikoi keskittää kaikki henkiset sekä ruumiilliset voimansa maan talouselämän jälleenrakentamiseen. Ajattelimme, ettei Puolan porvarillinen hallitus rohkene ryhtyä uuteen sotaseikkailuun. Puolan kommunistit tosin sanoivat, että juuri sen vuoksi, kun Puolan hallituksella ei ole enää mitään menetettävää, se ei pelkää lähettää maansa työläisiä ja talonpoikia mihin sotaseikkailuun hyvänsä. Arvelemme kuitenkin, että Puolan proletariaatti yhdessä Latvian ja Valko-Venäjän proletariaatin kanssa pitää huolen Puolan porvariston ja paanien karkottamisesta. Venäjän työläisten ja talonpoikain hallitus teki Puolalle tavattoman suuria myönnytyksiä haluten täten todistaa Puolan kansalle, että se on luopunut lopullisesti politiikasta, jota tsarismi harjoitti pikkuvaltioiden suhteen.

Puolan porvariston selän takana vehkeilevät Ranskan kapitalistit, jotka haluavat myydä Puolalle hyvästä hinnasta sotatarvikkeitaan ja korvata siten Koltshakiin ja Denikiniin tuhlaamansa varat.

On merkillepantavaa, ettei ainoakaan Entente-valtio uskalla esiintyä julkisesti Neuvosto-Venäjää vastaan, sillä nuo valtiot pelkäävät näyttää työläisille todelliset kasvonsa. Tämän hetken tärkein tehtävämme on saada poliittisesti kehittymättömät ja takapajuiset kansalaiset vakuuttumaan, että olemme tehneet kaiken voitavamme uuden verenvuodatuksen välttämiseksi ja että Puolan työläinen ja talonpoika eivät ole vihollisiamme, mutta kun Petljuran kanssa liittoutunut Puolan porvaristo haluaa sotaa, niin me sodimme ja

olemme armottomia. Jokaisessa sodassa voitto riippuu loppujen lopuksi niiden joukkojen moraalista, jotka vuodatavat vertaan taistelutantereella. Se vakaumus, että sota on oikeutettua, tietoisuus siitä, että on välttämätöntä uhrata oma henki veljiensä hyväksi, nostattaa sotilaiden mieltä ja saa heidät kestämaan ennen kuulumattomia rasituksia. Tsaarin armeijan kenraalit sanovat puna-armeijalaistemme kestävänsä sellaisia rasituksia, joita tsaristisen järjestelmän armeija ei olisi milloinkaan kestänyt. Tämä on selitettävissä sillä, että jokainen aseisiin kutsuttu työläinen ja talonpoika tietää, mitä hän puolustaa, ja vuodattaa tietoisesti vertaan oikeudenmukaisuuden ja sosialismin voiton nimessä.

Sillä on äärettömän suuri merkitys, että joukot käsittävät sodan tarkoituksiperät ja syyt, ja se turvaa voiton.

Sota on näännyttänyt maamme, ja me tahdomme erittäin suurten myönnytysten hinnalla lopettaa verenvuodatuksen ja ryhtyä rauhantyöhön. Senpä vuoksi, kun Venäjälle saapui Bullitt ja tarjosi rauhaa raskain ehdoin, Neuvostohallitus allekirjoitti sen²⁴ turvatakseen Neuvostovallalle mahdollisuuden lujittua.

Tällä hetkellä meidän on taas pakko esittää tunnus: „Kaikki sodan hyväksi”. Kaikkien järjestöjen, niin ammattiliitto- kuin puoluejärjestöjenkin on nyt autettava kaikin voimin sankarillista Punaista Armeijaa.

Kohta todistamme koko maailmalle, että oikeus on meidän puolellamme.

Eilen Pietariin saapui Englannin trade unionien valtuuskunta; tradeunionistien joukossa on vähän sellaisia, jotka ovat meille myötämielisiä, mutta olemme varmoja siitä, että kotimaahansa palattuaan he tulevat parhaiten agitoimaan meidän hyväksemme. Yksinpä entiset tsaarin armeijan kenraalitkin myöntävät Puolan vaatimukset epäoikeutetuiksi ja ryhtyvät auttamaan meitä. „Kaikki sodan hyväksi, kaikki voiton hyväksi”, sanomme me sekä Venäjän työläiset ja talonpojat. Jännittäkäämme kaikki voimamme saavuttaaksemme voiton. (Myrskyisiä suosionsoituk-sia.)